

[Victor Pürschel.]

en Minister skal bære sig ad, naar der stilles en Dagsorden —, men jeg forstod den højtærede Minister saaledes, at han ikke kunde modtage den. Vi for vort Vedkommende ønsker at vente med at tage Stilling til Dagsordenen, indtil den foreligger trykt.

Med Hensyn til det af Justitsministeren fremsatte vil jeg først gøre en Bemærkning til Replikken, om jeg saa maa sige, hvori Justitsministeren med stor Styrke vendte sig imod det ærede Medlem Hr. J. S. Foget og sagde, at han havde sigtet Dommerne for at have undladt at dømme disse Personer til en Straf, som de ellers skulde have haft. Saaledes omtrent tror jeg, at den højtærede Ministers Ord faldt. Det var i Virkeligheden Meningen, hvis jeg har forstaaet det ret, og dertil vil jeg gerne sige, at en saadan Sigtelse kan der efter min Mening ikke ligge i det ærede Medlem Hr. J. S. Fogets Udtalelser allerede af den Grund, at de paagældende Dommere jo slet ikke har haft Lejlighed til at kunne dømme de paagældende Personer, eftersom disse ikke har været under Tiltale. Allerede af den formelle Grund er det udelukket, at de kan være sigtet for at have beaaet noget saadant.

Med Hensyn til det, den højtærede Minister sagde om Forældelsen, er jeg enig i, at denne Sag burde ikke have været afvist af Anklagemyndigheden med en Henvisning til, at den var forældet, selv om det skete under Formen „allerede af den Grund“, hvori vi Jurister lægger dette, at der findes flere andre udmærkede Grunde, som vi ikke finder det fornødent at komme ind paa. Det burde man ikke have gjort, fordi man i en Sag som denne, og deri er jeg ganske enig med den højtærede Justitsminister, aldrig skal hænge sig i Formaliteterne, men man skal gaa til Realiteten og sige: Hvordan er det i Realiteten, er der en Mulighed for, at der her burde være rejst Tiltale? Det skal jeg nu komme til om et Øjeblik, jeg vil først gøre en Bemærkning med Hensyn til noget andet, som Ministeren sagde om Forældelsen, idet han citerede Straffelovens § 94, hvor der staar, at Forældelsesfristen regnes fra det Tidspunkt, da den strafbare Virksomhed er ophørt. Den højtærede Ministers Udtalelse kunde her forstaaes eller maaske misforstaaes, saaledes at Ministeren vilde hævde, at her var Erklæringens Afgivelse, dens Dato, det ene afgørende.

Den Betragtning tror jeg ikke er rigtig. En strafbar Virksomhed — hvis man forudsætter, at der foreligger en urigtig Erklæring — bestaar dels i Affattelsen af Erklæringen, dels i Afgivelse af Erklæringen

og dels i Benyttelsen af Erklæringen, og derfor er efter min Mening ikke Datoen afgørende. Hvis man f. Eks. har afgivet en Erklæring til et Ministerium og dette Ministerium erklærer, som Landbrugsministeriet har gjort, ikke at være vildledt af Erklæringen, fordi Ministeriet kender alle de til Grund liggende Forhold, saa er det ikke afgørende for denne Erklæring, for den Erklæring, der her var Tale om, var i første Række bestemt for Offentligheden. Det var dertil, Landbrugsministeren ønskede Erklæringen. Hvis man altsaa tænkte sig, at en saadan Erklæring afgives til Ministeriet, som finder den tilfredsstillende og lader den ligge et halvt Aar, eller lad os sige to Aar, hvorefter der paa ny kommer Uro om Sagen, og saa udsender Erklæringens Forfatter selvstændigt Erklæringen til Offentligheden, saa vil enhver dog sige, at det vilde være ganske urimeligt i en saadan Situation at regne Forældelsesfristen fra Erklæringens Afgivelse, hvis det netop er over for Offentligheden, at den virker vildledende, og denne Virksomhed først kommer til at foreligge meget senere. Jeg vil gerne have, at man skal gøre sig klart, at der her i hvert Fald ligger et Problem. Mere skal jeg ikke udtale mig om dette Spørgsmaal, fordi det som al juridisk Fortolkning naturligvis kan gøres til Genstand for modgaaende Betragtninger, men jeg tror, at enhver vil kunne se, at der er en Realitet i denne Betragtning, og jeg vil ogsaa tro, at jeg kunde faa Domstolens Tilslutning til en Fortolkning af denne Art. Medens jeg saaledes mener, at det er tvivlsomt, om Justitsministerens Udtalelser om Forældesspørgsmaalet er rigtige, saa er jeg ganske enig med Ministeren i, at Forudsætningen for Anvendelsen af Straffelovens § 163 er, at der foreligger en bevidst urigtig Erklæring, som man har afgivet med det Forsæt at ville skuffe. Man maa vel ogsaa samtidig erkende, at Beviset for, at Sagen ligger saaledes, foreligger ikke. Dette kan ikke siges at være fastslaaet ved nogle af de Domme, som er afsagt, og som er citeret her, men naar den højtærede Justitsminister sagde, at de paagældende var resende ved Byretsdommen for denne Sigtelse, idet han sagde: Nu fremfører det ærede Medlem Hr. J. S. Foget en Sigtelse, for hvilken de paagældende ved Byrettens Dom er resende, saa vil jeg derom gerne sige det samme, som jeg sagde før, at Byrettens Dom, hvori der staar noget om, at der ikke er Holdepunkt for en Antagelse af, at denne Erklæring skulde være afgivet mod bedre Vidende, ikke i den Forstand,